

Da den kun har en saadan personlig Betydning, er det ogsaa foreslaaet, at den ved Døben skal indsendes til Provsten, hvilket ikke burde være Tilfældet, naar den skulde have nogen borgerlig Betydning for Menigheden. Det er en Selsølgge, at der altsaa heller ikke, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn vilde, kan være Tale om at paalægge den Kirkesanger, der omtales i § 3, at føre en særlig Afkrift deraf; idetmindste vilde det være temmelig overflødigt, naar Sognets Kirkesanger vedbliver at føre de dobbelte Bøger ved Siden af Sognets Præst. Et æret Medlem har med Henhvi til Kirkesangerens Forretninger i § 3 meent, at man skulde undgaae en saadan særlig Kirkesanger og lade den frie Menigheds Præst tillige være Kirkesanger; men dette vil han dog ved nærmere Overveelse kunne see ikke lader sig gjøre, da vor Liturgi idetmindste, som den nu er, forudsætter f. Ex. en Vexelsang imellem Præst og Kirkesanger.

Den ærede Minister har desværre ikke kunnet gaae ind paa Loven i den Stikelse, hvori den foreligger, hvad jeg meget havde ønsket og næsten håabet; det er dette Haab, som har væget os til at gaae saa vidt i vore Indrømmelser, at det jo ogsaa fra alle Sider er anerkjendt, at vi ere gaaede frem med stort Maalbehold. Han vilde indskrænke Loven til kun at angaae saadanne Præster, som hidtil have været i selvstændig geistlig Virksomhed; men derved vilde den, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Cassé), tabe den allerførste Deel af sin Betydning; den vilde da vække Forhaabninger, som strax maatte blive sluffede; den blev i alt Fald kun en reen Leilighedslov og burde da ogsaa være et heelt andet Præg; end den nu har faaet. Men en saadan Leilighedslov havde jeg netop ikke ventet, at den ærede Minister vilde have fremhævet som Noget, han kunde gaae ind paa, da han i forrige Vinter i Landstthinget tilligemed flere andre Landstthingsmænd bestemt udtalte sig derimod. Jeg anseer en saadan Lov for i og for sig lidet ønskelig, og den vilde jo langtfra kunne afhjælpe den Trang, der er tilstede mange Steder her i Landet, og som ganske vist Aar for Aar mere og mere vil komme tilstede. Jeg skal blot pege hen paa Forholdene paa Born-

holm; det vilde være i høi Grad sørgeligt, naar man ikke nu, da der er Leilighed til at raade Bod paa de tidligere Kirkestyrelseres Feil, vilde see at gjøre det.

Det har jo været Tilfældet denne Gang som ved alle saadanne tidligere Forhandlinger angaaende kirkelige Spørgsmaal, at man har hørt forskjellige Medlemmer udtale sig om Grundlovens Forhold til Kirkeforfatningen og om nuværende kirkelige Stilling; men det er tillige skeet med den samme Uklarhed som saa ofte tidligere; og det er jo heller intet Under, da der fra disse Sider er gjort alt muligt for at forvirre Blikket i saa Henseende. Jeg troer imidlertid, at de ærede Medlemmer meget let kunne komme til Klarhed om disse Forhold, naar de ville omhyggeligt gennemlæse to Actstykker, som ligge i vore Rigsdagsforhandlinger, nemlig Betænkningen fra den Grundlovgivende Rigsforsamling over dette Affnit af Grundloven og Motiverne til Udkastet til Lov om Sognebaands Løsning. Disse to Actstykker stamme vel væsentligt fra een og den samme Mand, den Mand nemlig, der var Ordfører for det paagældende Affnit af Grundloven, og nu sidder i vor Midte som Folkethingsmand for Frederiksberg (Hall). Deraf vil det tydeligt sees, at man i 1849 tænkte paa at give en fuldstændig Forfatningslov for Kirken, ikke blot en Lov om et Kirkeraad eller en Kirkerrepræsentation, men en Lov for samtlige Kirkens Forhold. En saadan fuldstændig Kirkeforfatning haabede man at kunne faae tilvelebragt i en Lov, men det viste sig i Tidens Løb med denne Sag som med saamange andre lignende, at det ikke lod sig gjøre saaledes at bringe en heel stor Omdannelse tilveie paa eengang, og i 1855 udtalte derfor Regjeringen i Motiverne til Loven om Sognebaands Løsning, at den indsaae, at en saadan Lov lod sig ikke bringe tilveie, men at det var nødvendigt at gaae frem stykkeviis, og at den haabede, at der ved den forelagte Lov kunde gives et Grundlag, hvor paa man senere kunde bygge videre, indtil man kunde naae den fuldstændige nye Kirkeforfatning, som var lovet i § 80 af den gamle Grundlov (§ 75 i den nye). Dette Grundlag blev helbigviis til under Indflydelse af den samme Mand, som tidligere havde været Ord-